

ANUL XXII
15 MARTIE
16 PAGINI • 1,50 LEI

Citiți în acest număr rezultatele concursurilor noastre:

- POANTE LA PĂTRAT.
- DESENAȚI CU NOI.
- CONCURS POȘTA 1.

În pagina 13 caricaturistul Neagu Rădulescu a făcut figura premianților la «gluma concurs».

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Mai nobilă decât a singelui, a stupefiantelor și a alcoolului, totuși dînd o stare de febrilitate de multe ori primejdioasă, este și beția cernelei.

● Lichidul acesta opac, fără savoare, fără parfum, este totuși un filtru demonic: pe nesimțite, își strecoară aburii în imaginație, își cuprinde victima, o înfășoară într-o rețea din ce în ce mai implacabilă, în abstracțiunea ei.

● Beție optimistă, beție tristă, procesiune de paradise ori peșteri cu vedenii înspăimîntătoare, — ațîțarea ce se insinuează din călimară, în creierul pacientului, variază de la scrib la scrib, după cum vinul îmbărbătează sau deprimă pe unii, face duiși sau sălbăticește pe alții și la sfîrșit îi moleșește pe toți.

● În galeria marilor creațiuni este loc și pentru arta pură și severă a unui Eschil sau Sofocle, și pentru cea flexibilă și unanimă a lui Euripide, Aristofan sau Shakespeare.

Totul e în funcție numai de acea bagatelă care se numește geniu.

● În vreme ce abuzul alcoolului, al stupefiantelor și al singelui costă pe bolnav pînă la ruină, beția cernelii are avantajul de a pricopsi, nu o dată, pe delicvent.

● Omul liniștit, politicos, aproape laș, care te salută cu respect pe stradă și nu ți-ar spune umbra unui cuvînt care să te mîhnească, îndată ce se înfruptă, acasă ori la redacție, din blestemata otravă neagră, cerneala, prinde curaj, se întraripează, și, Pegas zgomotos, umple văzduhul de sunete imunde.

● Cînd își recitește invectiva tipărită, omul posedat de vrăjile călimării se miră el singur de atîta curaj, își făgăduiește să nu mai reînceapă, dar, asemenea bețivului, mai ales dacă a înfilnit alt bețiv care l-a sărutat cu admirație și l-a incitat să continue — o ia de la capăt, îndată ce și-a înțepat vîna cu injecția neagră.

● Apă de ploaie pentru unii, vin vechi și generos pentru alții, sau absint abrutizat, cerneala transformă pe fiecare după inima pe care i-a dat-o Dumnezeu.

● Unora li se urcă la cap, altora le cade în picioare, ca berea, și-i face să scrie, cum se spune familiar, cu aceste picioare.

P. Dumitrescu

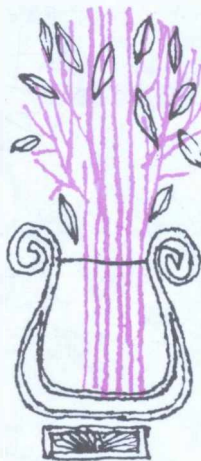

— Salut, Fănică!... Tot liber???... Tot liber???...

— Vinul n-are absolut nimic, paharul e puțin murdar, atît!

ALCHIMIA ARTISTULUI

Îi farmecă și roșul crîmpei crepuscular,
Portocaliul toamnei îl mîngîie deasemeni
Și galbenele lanuri lipsite de hotar
Din care stringi bucate ca iarăși să le semeni.

Și verdele pădurii adînc și solitar
Pe unde pomii tineri și i-a simțit frați gemeni,
Fantoma haiduciei cu izu-i legendar
L-apropie de sine, de viață și de semeni.

Seninul și furtuna oceanelor albastre
Precum și violetul clipirilor de astre
Și-au împletit cu-ncetul culorile-mpreună

Ca să erupă iarăși măreț și tutelat
Din prima încordare frenetică de strună
Lumina sclipitoare ca un vulcan soiar.

Mircea Pavelescu

MAREEA

Înveselește-te, cititorule, înveselește-te, pentru că ai motive. Există în Cluj o întreprindere care te are în grijă. Da, cititorule, ea se îngrijește ca tu să ai la micul dejun, la prinz sau la cină, cele mai gustoase produse agro-alimentare. Așadar, în clipa cînd spargi coaja oului, cînd mesteci pulpa de găină sau cînd ciugulești de pe marginea farfuriei garnitura de fasole, înalță și un gînd de mulțumire celei care se numește IVACOOP-Cluj, și care, alături de celelalte surate județene întru profil, îți asigură ție caloria cea de toate zilele.

Ne-am oprit tocmai asupra IVACOOP-ului clujean, nu numai din dorința altruistă de a-i pomeni numele și a-i face publicitate agro-alimentară, fiindcă, ce-i drept, merită, ci și pentru un alt scop. Un scop la fel de publicitar, dar, ca să spunem așa, mai pe specificul nostru. Desigur, există mai multe feluri de reclamă. De exemplu: «Vă veți îngrășa non-stop, consumînd la IVACOOP», sau «IVACOOP-ul te ajută, să mănînci ouă, și-o sută».

Ei bine, nu despre acest gen de reclamă e vorba în rîndurile de mai jos. Dar ascultați și-o să vă lămurim.

În ianuarie 1970, IVACOOP-ul solicită în scris Băncii din Cluj eli-

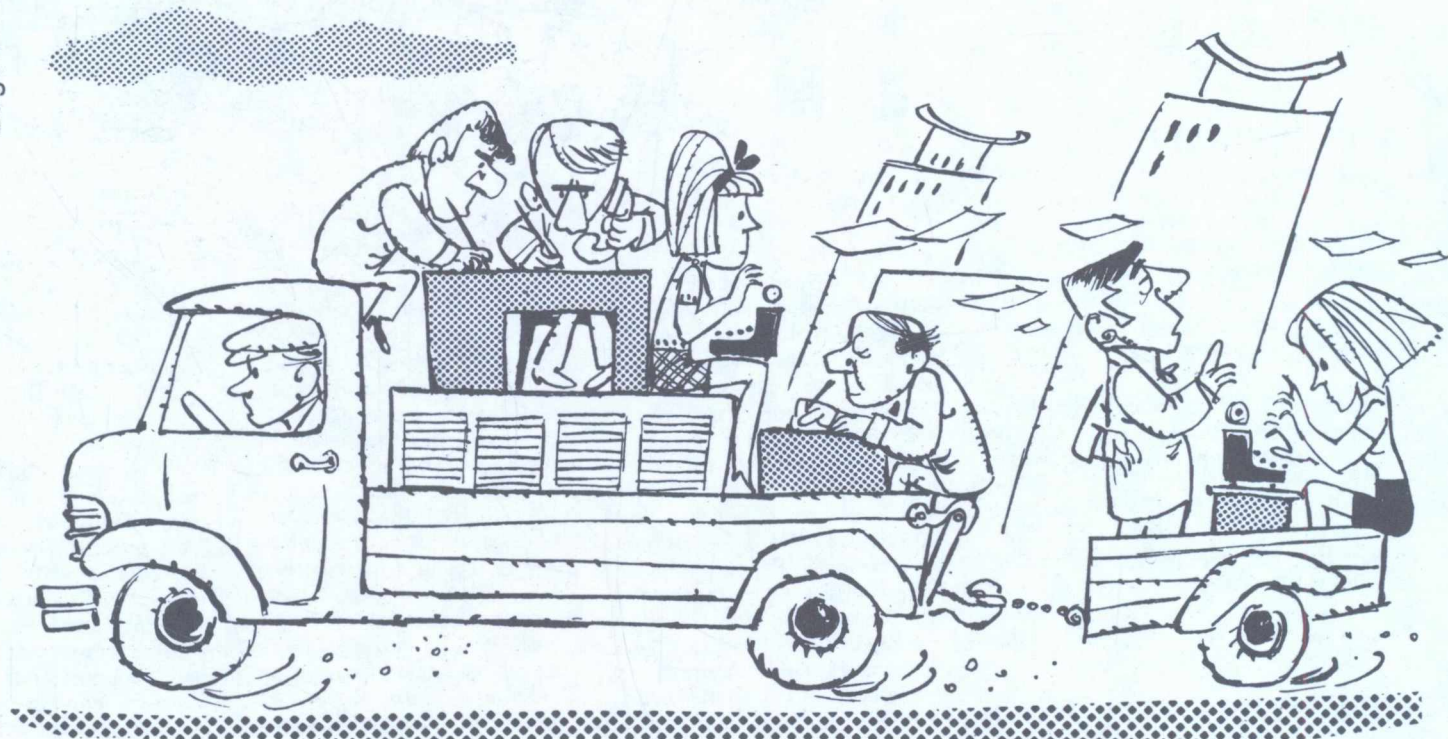
berarea sumei de 270 mii lei, pentru plata unor masive achiziții agro-alimentare, contractate de la producători particulari. Banca ridică din sprîncene a surprindere, întrucît mai dăduse IVACOOP-ului și alte avansuri în același scop. IVACOOP-ul nu s-a lăsat intimidat de sprîncenele ridicate ale Băncii și a menținut cererea, explicînd că pentru anul în curs are sarcini sporite de achiziții, oferind de altfel și un exemplu edificator: 19 milioane de ouă!...

Aflînd despre această omletă uriașă trecută în pian, celor de la Bancă a început să le lase gura apă. Ziua, printre tabele și situații, iar noaptea printre sforăituri nu visau decît oceane și golfuri de galbenuse, nu visau decît fluxuri și refluxuri de albușe. Și totuși, expertii Băncii nu vroiau să scape un bănuț din safeurile lor. IVACOOP-ul cerea, Banca tăcea. Veți consimți și dumneavoastră că e o situație îndeajuns de penibilă: unul să ceară, și altul s-o facă pe mortul în safeu. Mai cu seamă că produsul agro-alimentar nu e mireasă să aștepte. Nu-l iei tu din Cluj, ți-l suflă altul mai dinamic. Pînă la urmă, un Sherlock Holmes al Băncii clujene le-a spus pe șleau celor de la IVACOOP:

— Știți de ce nu vă mai dăm avansuri? Fiindcă am căzut la idei.

Eugen Taru

— «...În curînd vă vom comunica noua adresă de care garantăm 24 ore!»

publicitate

I. Avian

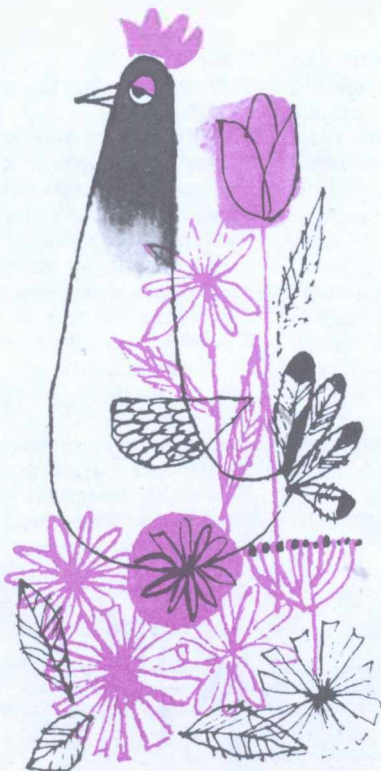
Vă bănuim.

— Vai de mine? De ce anume ne bănuieți? E ca și cum ați bănuia pe niște arhangheli sau pe niște sfinți. Cu deosebirea că ei umblă după achiziții de suflete de om, iar noi după achiziții de suflete de galinacee și alte derivate agro-alimentare.

Cu toată surprinderea și supărarea IVACOOOP-ului, Sherlock Holmes-ul Băncii a pornit să facă unele investigații discrete. Și vă închipuiți că n-a aflat cîte ceva? Ba bine că nu.

Orientîndu-se după mirosul său fin, detectivul nostru, printre achizițiile... agro-alimentare ale IVACOOOP-ului, a mirosit și niște flori. Adică printre rațe, puici, giște, ouă și purcei, a găsit și gladiole! Cît e dînsul de contabil și expert numai în chestiuni bancare, își amintea de la Științele Naturale că gladiolele nu sînt produse agro-alimentare. În urmă cu 20 de ani, îi dusese logodnicei sale un buchet de gladiole și ținea minte perfect: ea le pusese într-o vază. nu într-o tîgaie...

Așa că omul nostru și-a continuat cercetările, spre a afla cum a cheltuit IVACOOOP-ul banii virăți și destinați exclusiv achizițiilor agro-alimentare. Și cercetările s-au oprit la niște bulbi.

În acest punct, contabilul-detectiv a deschis o paranteză, pe care o va închide abia la sfîrșitul capitolului. Paranteza începe cu un ca-

pitol: Stațiunea experimentală hortivicolă Cluj, care a primit ca sarcină producerea unor soiuri de gladiole superioare. Sarcina a primit-o, dar soiurile au rămas aceleași. În schimb, diverși producători particulari, care n-au primit nici o sarcină, au realizat aceste soiuri superioare de gladiole. Dar ce și-a spus Stațiunea hortivicolă? «Dacă sîntem și stațiune experimentală, hai să-i mai tragem un experiment: să cumpărăm bulbi de gladiole de la particulari și să ne batem cu pumnii în piept că i-am produs noi! Vom fi și șmecheri, și felicități în același timp».

O singură piedică exista în calea șmecheriei și a felicitărilor: Stațiunea hortivicolă nu avea dreptul să încheie tranzacții bănești cu particularii.

— Stațiunea nu are acest drept, au sărit IVACOOOP-iștii, dar IVACOOOP-ul îl are!... Ne plătiți comision și trecem șușaneaua, de altfel perfectată de multă vreme, pe firma noastră!... Voi rămîneți cu sarcinile realizate, noi cu beneficiul idem, și uite așa, fără nici un efort, toată lumea va fi mulțumită.

Într-adevăr s-a întimplat întocmai. IVACOOOP-ui a primit de la Bancă suma de 462 mii lei, cu pretextul că banii le sînt necesari

pentru achiziții de produse alimentare, și cu această sumă au tîrguit de la cițiva particulari bulbi de gladiole, liliac regal și trandafiri extra, oferind cavalereste parte din buchete stațiunii din Cluj, și altor întreprinderi, contra unui comision de aproximativ 180 mii lei, care a intrat în fondurile IVACOOOP-ului.

E drept că un buchet cu gladiole încălzește inima unei fete mai tare decît o sacoșă cu ouă; nu-î mai puțin adevărat că e mai romantic să te prezinți la întîlnire cu un buchet de trandafiri îmbunătățiți decît cu o găină clasică, agro-alimentară, e mai normal să-i aduci viitoarei soții la Ofițerul Stărilor Civile un buchet de liliac regai, decît niște foi de ceapă, totuși...

Totuși, să scoți din circuitul bancar aproape jumătate de milion destinați achiziționării de alimente și să-i bagi în glaste, ni se pare că ține mai curînd de domeniul amokului.

Din toată această bogăție de flori, să sperăm totuși că au mai rămas cîteva și pentru două țerbe. Prima, Stațiunii horticole cu obișnuita panglică: «Vărsați o lacrimă pe realizările noastre, și a doua țerbă, conducerii IVACOOOP-ului: «Dormi în pace»... dacă mai e posibil... Amin.

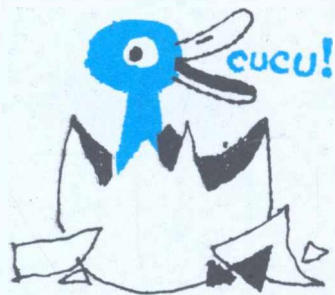

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

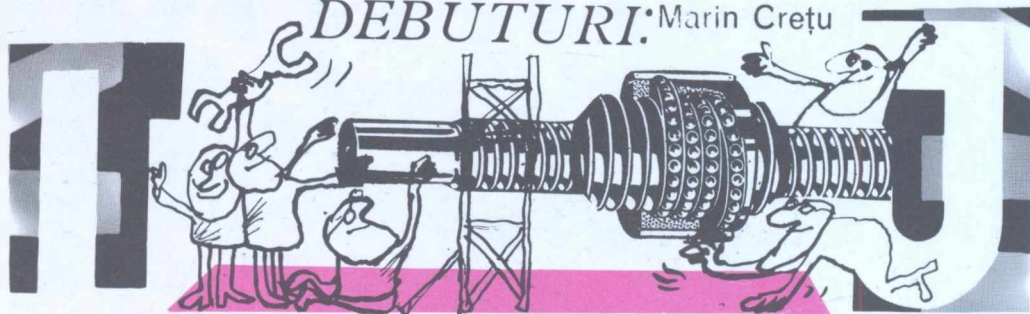
Din cucurigurile
unui cocoș

- Când găina începe să cinte cocoșește, nu mai ai liniște în cotet.
- Dacă vrei să te impui femeilor, calcă amorul în picioare.
- Cocoșul de munte care nu se respectă, moare împăiat.
- Am dezertat din armată, de frică să nu ajung cocoș de pușcă.
- Claponul nu e păsare de curte. E ornament de poiată.
- Una e să ai pinteni și, alta, să fii pintenog.
- Când găinile cad cloști, în sfârșit, intru și eu în concediu de odihnă.
- Toate găștele se cred lebede persecutate și, toate rațele, balerine respinse la examen.
- Nu există liste de mâncare. Alea de la restaurante sînt pomelnice.

- Când văd o făzăniță, toate pui-cile fac pielea găinii de invidie.
- Mersul cocoșului nu e țanțoș. E stăpîn pe situație.
- Toate bibilicile sînt dispuse să intre în «păcat».
- Rața e cucul orătăniilor. Îi clolesc colegele ouăle.
- «Găina bătrînă, face zeama bună». În proverbe, drăguță! La cotet, nu!
- Visul găinilor este să te scoli cu noaptea în cap și să te culci o dată cu ele.
- Cocoșul adevărat, n-ascultă niciodată ce cotcodăcește găina.
- Curcanul se umflă în pene, fiindcă nu poate să bată din aripi.
- Când îți îmbătrînesc găinile, visezi noaptea ouă proaspete.

DEBUTURI: Marin Crețu

Ascensorul

Nu-l văzusem pe directorul nostru atît de furios nici chiar în ziua cînd își prinsese secretara croșetînd ciorapi de lînă trei sferturi pentru șoferul adjunctului care suferea de reumatism, în timp ce propriul lui pulover, cu monogramă pe git, cu care trebuia să-și facă concediul la Sinaia, rămăsese baltă în fundul unui sertar prăfuit, aruncat peste dosarul cu «Măsuri concrete privind organizarea științifică a producției». Directorul n-a mai plecat la Sinaia, în schimb a plecat secretara la Suraia, că era un post liber.

De astă dată însă, supararea care-i inverzise fața nu era pricinuită de domnișoara Rimel, noua secretară, care de altfel se și apucase plină de zel să împletească botoșei cu ciucurei pentru nepoțelul directorului, în vîrstă de numai 3 luni, după clasicul sistem «2 pe față 2 pe dos», ci era pricinuită de tărăgănarea lucrărilor de instalare a liftului de 20 de persoane cu însoțitor și celulă fotoelectrică, ce urma să împodobească holul principal al instituției și să-i ducă faima pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale ei.

— Rușine, tovarăși, tună glasul directorial, rușine. Tocmai acum, după ce am investit milioane de lei în acest lift, să ne înecăm ca unii cetățeni la mal. Și cite sacrificii n-am făcut! Am tăiat complet fondurile asociației sportive încît bieții băieți joacă volei cu o minge de cîrpă, da tovarăși, de cîrpă, și faptul că rezultatele echipei în campionatul județean sînt din ce în ce mai bune, este o simplă întimplare, mai bine zis un mister. Se știe că antrenorul și-a dat demisia anul trecut, cînd i-am luat plasa și cronometrul pentru a le vinde împreună cu tacimurile și vesela de la cantină, de trebuie să vină sala-

riații cu furculitele în buzunar, să poată mîncă. Ca să nu măi vorbim de utilajele importate pentru ascensor, de splendidele tapete și furniruri din lemn de păr african, cum nici la hotelul din Brașov nu găsești — și domnișoara Rimel va putea confirma aceasta, că a fost mereu deplasată acolo. Nu mai vorbim nici de picturile în ulei în rame aurite ce vor împodobi pereții cabinei, de oglinzile venețiene, de lustrele de Murano, de aplicile de cristal și de difuzoarele stereofonice, grație cărora vom putea asculta o melodie pe adresa întreprinderii. Și după ce am depus uriașe eforturi, morale și materiale, ca să realizez toate astea, că am ajuns din om neom, acum, poftim, nu ne-a sosit marmura de Carrara pentru pardoseala liftului! Vă rog luați din nou legătura cu furnizorii și insistați! Vă fac răspunzători!

În fine, furtuna s-a potolit o dată cu sosirea marmurei. Ascensorul a fost gata și iată că, după doi ani și jumătate de la începerea lucrărilor, a venit și ziua mult așteptată. Inaugurarea. Salariații fuseseră strînși în holul cel mare și priveau cu uimire la giuvaerul ce li se înfățișa în toată splendoarea lui.

În ropote de aplauze, directorul a închinat o cupă de șampanie în cinstea celor 237 de ingineri, tehnicieni și instalatori care au făurit cu devotament și abnegație o adevărată operă de artă și, cu lacrimi în ochi, cu brațele încărcate de flori, după ce a tăiat panglica de mătase cu o foarfecă de argint, a pășit emoționat în ascensorul minune, deasupra căruia stătea scris cu litere aurite «MEREU MAI SUS» și a luat loc în fotoliul special cu incrustații baroce, adus cu mari

sacrificii de la o licitație din Veneția. Au urmat apoi invitații de la minister și fotoreporterii, declanșînd tot timpul aparatele și immortalizînd clipa solemnă a primei curse de onoare.

Directorul a apăsat pe buton, liftul s-a urnit încetîșor, fără zgomot, și a pornit-o în sus, ușor, lin, dulce.

— E formidabil, spuse după o clipă unul din invitați. Nu are nici urmă de trepidații!

— Extraordinar! spuse altul. Nici nu-l simți cum urcă! Este o minune a tehnicii!

— Fantastic! făcu al treilea. N-am mai pomenit asemenea lift! Parcă stă pe loc!

Și, în liniștea ce se lăsase, un glas rosti:

— Păi stă! Stă pe loc! De cinci minute stă!

— Cum, se miră cineva, s-a defectat?

— Nu, răspunse glasul, s-a oprit.

— Extraordinar! Chiar asemenea vitează are? Am și ajuns la ultimul etaj?

— Da, răspunse glasul, adică la primul!

— Bine, dar mai departe?

— Mai departe nu mai avem! Țasta e ultimul etaj! Primul!

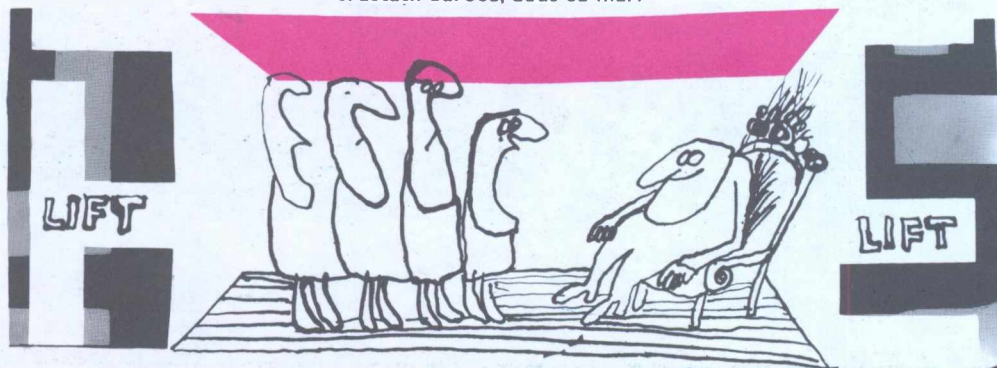
Nimeni nu mai spuse nimic. Cineva apăsă pe buton, liftul coborî și toți ieșiră, fără să se privească unul pe altul.

Apoi invitații își îmbrăcară paltoanele în tăcere, în afară de unul dintre fotoreporteri care făcu zgomot cînd dădu de pămînt cu aparatul de fotografiat.

După un minut în fața liftului nu mai rămăsese decît directorul și cițiva salariați. Ceilalți dispăruseră.

Directorul privi în jur, apoi clătină din cap rostind cu amărăciune:

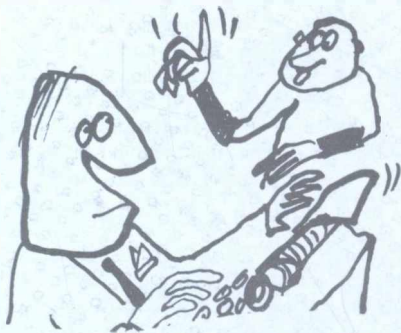
— Ați văzut, copii, pînă unde merge invidia omenească?

Vasile Băran

MiCrO SI OA- Ne SATi- RiCE

DEMISIA

Şeful de serviciu îl aştepta de o oră la birou pe subaltern.

— De ce-ai întârziat?

— Bili, bili, bili, bili, — încercă să se justifice subalternul.

Înfuriat, şeful îi ceru subalternului să-şi dea demisia:

— Dă-ţi demisia!

— Ce să fac? I-a privit subalternul.

— Să-ţi dai demisia!

Supus, subalternul a luat din sertar o coală de hîrtie, dar tot atunci şi-a dat seama că n-are dreptul să comită o asemenea nelegiuire.

— Nu pot! s-a revoltat el. Am un copil. Ce-o să-i dau să mănînce?

Şeful căzu pe gânduri: subalternul părea să aibă dreptate. Dacă demisionează, ce-o să-i dea copilului să mănînce?

Suflet de Dostoievski, şeful se hotărî să-l ia pe copil în grija lui:

— Îi dau eu.

— Ce-i dai? tresări subalternul.

— Să mănînce.

Pentru o clipă, subalternul păru să accepte. Se gîndea, probabil, că şefului nu-i lipseşte de la masă vinul şi cum copilul n-are decît doi ani, porţia i-ar fi revenit, firesc, tatălui său. Dar tocmai demnitatea de părinte îl opri pe subaltern de la necugetatul gest. Îşi alungî bărbia spre pieptul masiv al şefului:

— De ce să-i dai dumneata copilului meu să mănînce? De ce să

nu-i dau eu care sînt tatăl lui? De ce nu demisionezi mai bine dumneata? Tot n-ai copil!

Ideea i se păru şefului normală şi dreaptă: de ce, adică, n-ar demisiona el?

Îi smulse hîrtia din mînă, o înnegri rapid şi i-o dădu înapoi subalternului, care o citi cu toată atenţia. Avînd înclinaţii spre literatură, subalternul constată că demisia şefului era o demisie frumoasă, un fel de poem, — pe scurt nu era de loc prost formulată, totul era cît se poate de corect, în afară poate de faptul că, după expunerea de motive: «Sînt, deci, nevoit ca, din cauza atitudinii subalternului meu...» etc, ar fi trebuit un punct şi o virgulă. Vru să-i spună şefului observaţia, dar şeful dispăruse. Subalternul se cutremură: rămăsese cu demisia în mînă. Ce putea face el cu demisia asta? Coborî repede scările, traversă curtea şi îi aţinu calea şefului, gata să-i cadă în genunchi de-a dreptul în stradă:

— Gîndeşte-te! Ce să fac cu demisia dumitale? Dumneata eşti şef, iar eu sînt subaltern. Dacă eu aş fi şef, iar dumneata subaltern, ar fi cu totul altceva. Ți-aş aproba-o pe loc, da' așa eu nu pot să întreprind nimic. Judecă și dumneata!...

Şeful judecă și îi dădu și de data asta dreptate. Se hotărî să meargă împreună la director.

Aici însă lucrurile s-au încurcat de-a binelea fiindcă, luați cu alte vorbe, nici subalternul, nici şeful nu-și mai aduceau aminte pentru ce se duseră acolo.

CONFUZIE

Lucrurile s-au petrecut așa:

Omul s-a dus la tîrg, a cumpărat un porc și s-a urcat cu el în mașină.

— În mașină?

— Da, omul are un «Fiat» și cum porcul trebuia dus acasă s-a urcat cu el în «Fiat». Mai înainte însă a intrat într-un restaurant. Nu știa că o să se îmbete ca porcul.

— A băut și porcul?

— Nu, porcul a rămas în mașină. Numai omul s-a îmbătat.

— Atunci de ce spui că s-a îmbătat ca porcul?

— Vorba vine. Porcul era treaz.

Și s-a urcat la volan și era cit p-acă să bage «Fiatul» într-o prăpastie, iar mai încolo s-a izbit de o căruță. Bețivul!

— De ce-l faci bețiv? Spuneai că era treaz!

— Cine să fie treaz?

— Porcul.

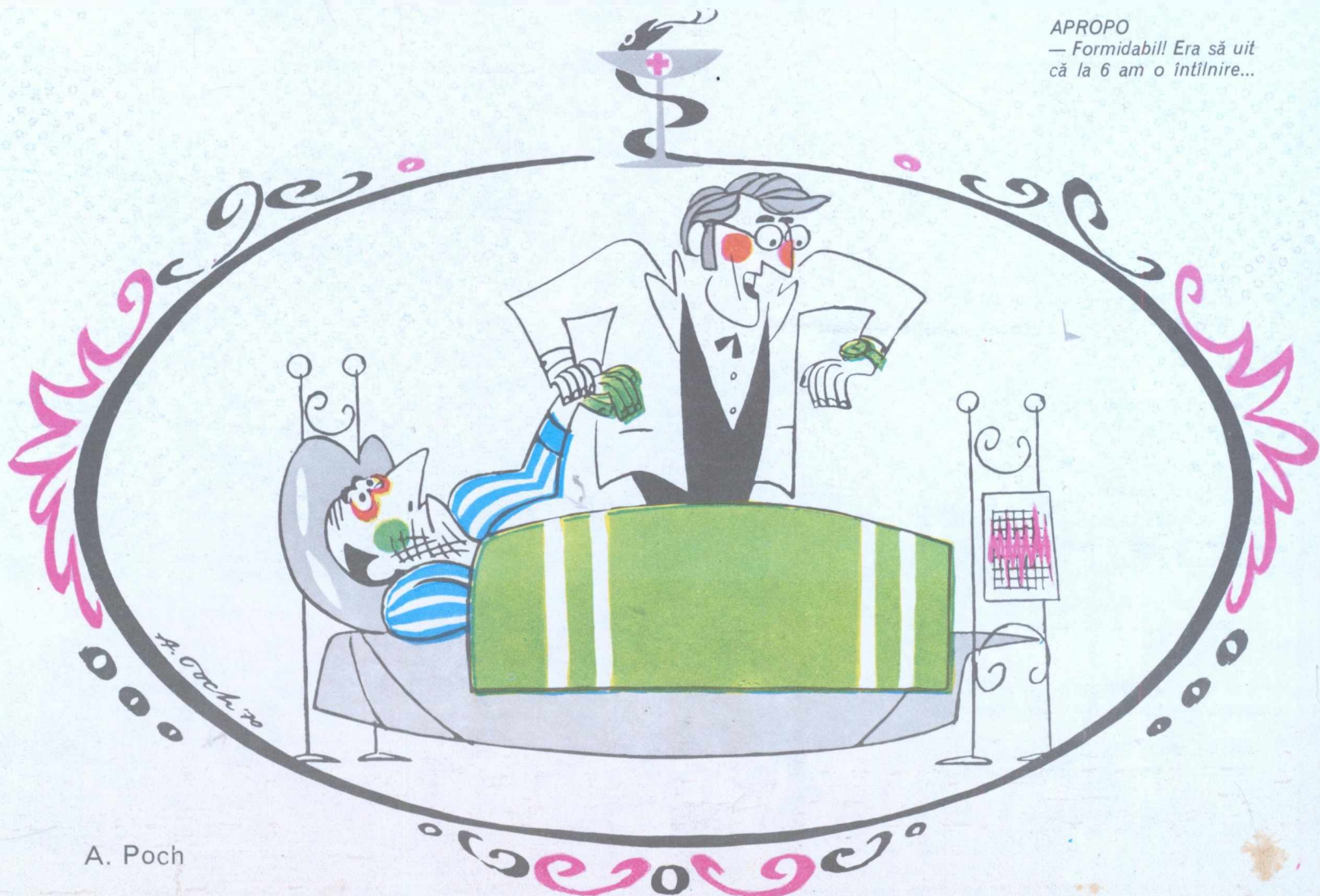
— Eu vorbeam de om.

— Nu de porc? Parcă spuneai de porc.

— Așa spuneam? Iartă-mă. Le-am cam încurcat. În situații de astea e greu să știi care-i unul și care-i altul.

APROPO

— Formidabil! Era să uit că la 6 am o întâlnire...

A. Poch

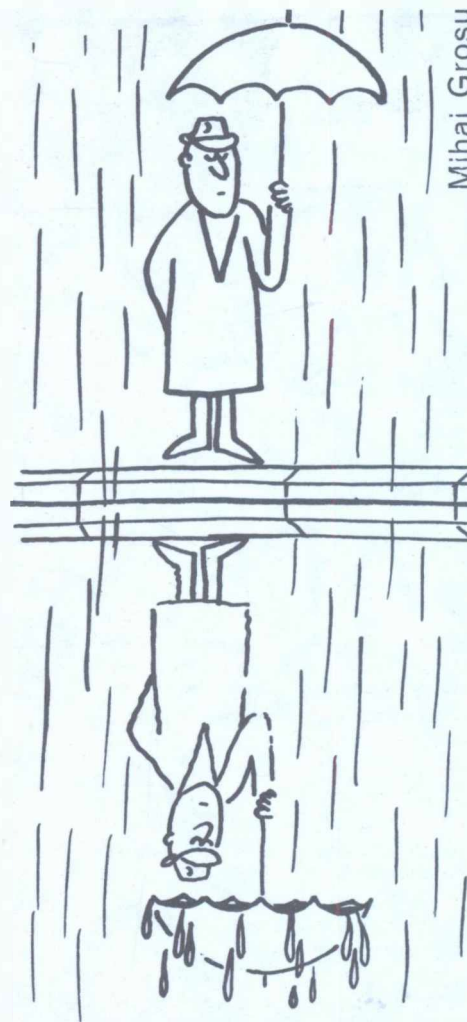
— Ai timp, cinci minute, pentru mine?
 — De ce mă iei așa? N-am atins încă nivelul de la care să acord audiențe... Ce mai ai iar?
 — O nelămurire!
 — În ce problemă?
 — Pepsi-Cola!
 — ???
 — Ce te uii așa?
 — Totdeauna te-am invidiat eu pe tine pentru că ești preocupat numai de probleme d-astea majore!
 — Uite ce este, te rog, fără ironii! O nelămurire, oricât ar fi ea de minoră, este majoră pînă se lămurește!
 — Dar vorbești ca din carte, tovarășe! M-ai pus jos! Și ce ai dumneata cu băutura asta care ne dă avînt și energie?
 — N-am cu băutura, am cu prețul!
 — Păi este fixat de...
 — Ce fixat, domnule, care fixat? Păi aici e buba, că-i fixat pe rulmenți!
 — Și pentru asta faci tu atîta caz?
 — În primul rînd e vorba de principiu!
 — Ce vrei, dom'le?
 — Dragă, se apropie sezonul cald! Pepsi-Cola asta revine iar pe primul plan! Vreau să ne lămurim din vreme...
 — Pînă la vară mai este...
 — Mai este, dar pînă se aduce la cunoștință, pînă se găsesc motive, pînă se resping, pînă se întrunește o comisie și pînă se iau măsuri, intrăm iar în iarnă!
 — Sînt numai urechi!
 — De pildă: la cofetăriile «Opereta», «Universității», «Tineretului» o sticlă de Pepsi, servită la masă de o tovarășică drăguță, costă doi lei!
 — Am notat!
 — Pricepi? Deci stai la masă și ți-o aduce! Doi lei. În schimb, de pildă, la unitatea «Lacto-bulevard», tot adusă la masă, tot servită, costă trei lei! De ce?
 — Pesemne «Lacto» ține de un trust și cofetăriile de altul!
 — Și ce mă privește asta pe mine? Ce, fabrica nu le vinde la toți cu același preț?
 — Poate că ospătărițele de la «Lacto» sînt mai drăguțe...
 — Fii serios! Să continuăm! La bufetele «Expres» de pe Magheru, Calea Griviței sau la cel de pe peronul Gării de Nord, unde bei sticla de Pepsi în picioare, că e cu autoservire, prețul este de doi lei și cincizeci de bani!
 — Păi e normal! Nu te servește nimeni; bei în picioare, în consecință e mai ieftin

Repar-tizat

Sadi Rudeanu

decît la «Lacto»! Logic! Ce vrei?
 — Vreau să-mi spui de ce e mai scump decît la cofetăriile pe care le-am numit și unde stai la masă? Acolo e doi lei! Unde-i logica aici?
 — Ai dreptate! Oricît Pepsi ai bea tot nu capeți destulă energie ca să vezi aici nițică logică!
 — Stai, că mai am! La barul restaurantului «Simplon» din Calea Victoriei, restaurant de asemenea cu autoservire, sticla costă trei lei! De ce?
 — Că e bar!
 — Dar afară scrie «cu autoservire». Ce, e bar cu program? Îmi dă pepsi cu streaptease?
 — Fii cuminte, Cristofor!
 — De ce, domnule, că-mi sare mușturul! Să-ți mai spun! La raionul de patiserie al magazinului «Miorița» din Piața Kogălniceanu, tot autoservire și în picioare, sticla costă doi lei! Iar la patiserie de pe bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, adusă la masă, sticla costă tot doi lei! Unde-i logica?
 — Cauți logica la plăcintă, tovarășe?
 — O cauți oriunde, că unde nu-i logică e brambureală sau... altceva! Cunoști bodega «Continental»?
 — Perfect!
 — Atunci știi că acolo, cînd e plin, și e plin totdeauna, consumatorii stau la mese mai înghesuți decît în troleibuzul 84 în zi de meci! Spate-n spate, cot la cot, ceafă-n ceafă! Știi cît costă aici un Pepsi?
 — Cît?
 — Trei lei și cincizeci!
 — De ce, dom'le?
 — Păi asta întreb și eu! Că doar nu-i decît o bodegă! N-are nici orchestră, nici corp de balet și nici spațiu, să spui că stai în largul tău! De ce trei lei și cincizeci?
 — O fi de lux?
 — De ce lux, dom'le, că intri cu cotul în farfuria vecinului? Ca să nu mai spun că la bufetele bar «Cireșica», «Tic-tac» și altele, sticla costă trei lei și cincizeci și-ți mai adaugă și o remiză de zece la sută! Deci, trei lei și optzecișicinci!
 — Așa-i!
 — Dacă «așa-i», spune-mi, te rog, care-i prețul de vînzare al unei sticle de Pepsi?
 — Știi ceva?
 — Ce?
 — Bea și tu bere și lasă-mă în pace!

P.S. Și totuși, care e?

Mihai Grosu

LAURII LUI MIDAS

de Mihail Cosma

(fabulă mitologică)

*Bărbosul Pan, înfulecînd smochine,
 Se ifosea spre-o nimfă cu mult foc:
 Că el, pe-Apollo-n cîntece divine
 L-ar depăși cu naiul lui de soc.*

*Veracitatea azi se desconfiră —
 C-Apollo, auzînd, nu s-a umflat;
 Că se știa maestru pe-a lui liră
 Și a zimbit, un pic doar amuzat.*

*Dar pentru faima lui universală,
 Divinul, fiind în toate și poet,
 Institui dispută amicală,
 Desfășurată însă «în secret».*

*În juriu îl numi pe Midas-Rege,
 C-avea și aur și un sclav isteț —
 Imparțial, cu dreptul de-a alege
 Pe cel mai mare, unic cîntăreț.*

*Și s-a jucat partida ca la loto:
 Apollo, Pan, noi melodii au scris
 Și-n două plicuri cu frumoase «motto»
 Nerăbdători, la juriu le-au trimis.*

*O! cîte racile-n mitologie!
 Căci Midas, fiind lui Pan străvechi amic,
 La o ulcea de-ambrozie nurlie,
 Acesta i-a cîntat puțin de... plic.*

*Ca rezultat, să vezi, ce panoramă:
 Midas l-a declarat învingător
 Pe Pan-bărbosul, ce cînta pe-o gamă,
 Dar uneori, ce-i drept, fermecător!*

*S-a miniat Apollo, tare, foarte!
 Și-i soroci lui Midas mare dar,
 Incompetenței, semnul fără moarte:
 Să-i crească-n tîmple — lauri de... măgar!*

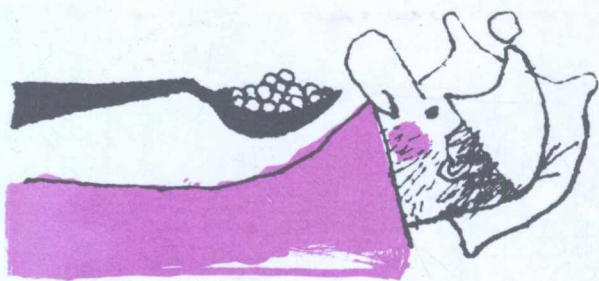
*Ce-a mai urmat se știe din butadă,
 Fi'ndcă rămîne vie, peste timp;
 Căci tîlcul ei, cum ar putea să scadă,
 Dacă își are sursa in... Olimp...*

— Am fost repartizat la țară.
 — Eu n-am putut lucra acolo. Se uitau țărani
 la mine de parcă nu mai văzuseră economist.

Fred Ghenădescu

CUM NE VINDECĂM DE GRIPĂ

Să întreb un doctor? Nu! Pe doctor îl întreabă toată lumea. Eu am să mă adresez unui umorist. Lui Pierre Daninos. Să vedem ce ne sfătuiește el să facem spre a scăpa de gripă.

Deci, domnule Pierre Daninos, aveți cuvîntul!

Omul gripat de acum o jumătate de veac n-are nimic comun, afară doar de aparență, cu acela de acum zece sau douăzeci de ani. În epoca aceea, vă amintiți cu siguranță, omul, ca să scape de gripă, era condamnat la cea mai riguroasă dietă. Azi, după cum știe fiecare, medicul prescrie aceluiași om, ca să se vindece de aceeași boală, să mănince îndată un cotlet în singe. Mai ciudat e că, în ciuda dietei și a cotletului, se ajunge la aproape același rezultat: cu dieta scăpai — dar dura mult, febra stăruia; cu cotletul și noile antibiotice febra scade imediat, dar te refaci foarte greu.

Gripa nu este într-adevăr unicul semn al «transformării» care s-a operat în om fără știrea antropologilor. Să luăm apendicita: acum zece ani, celui operat nu i se îngăduia să circule înainte de o ședere de zece zile în pat. Azi, i se recomandă în mod expres să meargă chiar a doua zi după intervenție — și el merge!

Dar gălbînarea? Cine ar fi îndrăznit, nu mai departe decît acum cinci ani, să prescrie, spre a-i pune capăt, citeva gălbenușuri de ouă? Această se face totuși cu pacienții de azi. Aproape s-ar putea spune, ca să rezumăm situația: acolo unde se recomandă gheață, astăzi se recomandă căldură! Acolo unde se impunea izolarea, acum se propune cît mai mult zgomot! Acolo unde un fleac oarecare era tratat cu ușurință, acum se recomandă atenție și încă mărită!

Medicii, deși nu sînt supuși aparent acelorași servituiți ca restul muritorilor de rînd (fie chiar numai în ceea ce privește gripa sau unele răceli), se schimbă și ei mult. Nu prea văd decît două trăsături prin care ei se înrudesc cu predecesorii lor: scrisul felin, a cărui descifrare rămîne monopolul exclusiv al farmaciștilor — și zimbetul.

Vreau să vorbesc despre acest zimbet foarte deosebit al medicului pe care îl consulți pentru prima oară și căruia îndrăznești să-i vorbești despre un oarecare tratament sau medicament, care ți-a fost recomandat, altădată... de un alt confrate al său. Există, după mine unul, un zimbet absolut similar: acela al croitorului a cărui faimă te-a atras brusc spre el și care, de îndată ce arăți cea mai mică înclinare pentru genul de haină pe care îl porți, pare să spună, continuînd să te asculte politicos: «Dar cine a putut să croiască o astfel de haină urită?»

Medicul este ca și croitorul: n-arc face cu sugestiile dumitale. Nu va putea decît să zimbească discret.

Și, citeodată, ajunge chiar să ridă sincer. Am avut dovada chiar alaltăieri. Nevastă-mea, Sonia, se afla lingă mine cînd a venit medicul. Trebuie să spun că Sonia are un mod de a se comporta cu medicii care nu le convine întotdeauna. În timp ce acesta mă asculta, iat-o pe ea riscînd:

— Spune doctorului ce medicament a luat Robert, care i-a făcut atît de bine. Tu știi... Ba da... Toată lumea vorbește... A, da! Agri-ppine 52... Ți-amintești? Știi despre ce-i vorba, doctore?

— O clipă, micuțo! spuse medicul. O vedea pe Sonia pentru prima oară, dar acesta-i stilul. El amintește discuțiile între telefoniste: «Îmi dai Poitiersul, micuțo?» Cînd nu-i vorba de «ieparașule» sau pur și simplu de «puiule».

Intervenția intempestivă a Soniei, în momentul cînd practicianul mă asculta, l-a indispus în mod vizibil. Este o impresie greșită? Lovitura de ciocan pe care mi-a aplicat-o în clipa aceea sub genunchi mi-a părut deosebit de zdravănă. Fără să răspundă altceva întrebării Soniei, el mă rugă să-mi scot puloverul și pijamaua. Cum aveam febră mare, iar în odaie nu era prea cald, am crezut nimerit să spun:

— Nu credeți că cu transpirația...
— Nici o importanță, dragul meu! Haide, dezbracă-te!

Iată încă un lucru ciudat: nu răcești niciodată în prezența medicului. Dacă tremuri sub cuverturi, dacă simți că ai febră, ți se recomandă totdeauna: în special nu vă descoperiți. O fereastră întredeschisă, un curent de aer, cel mai neînsemnat pulover înlăturat — poate provoca bronho-pneumonia. Dar vine medicul și imediat toate datele problemei sînt anulate. Ușile se pot deschide, pijamaua poate să dispară, temperatura n-are decît să scadă, toate nu mai au nici o importanță. Prezența unui reprezentant al corpu-

lui medical e de-ajuns spre a încălzi odaia.

Medicul binevoi, în sfîrșit, să se oprească o clipă și s-o privească cu luare aminte pe Sonia, zîmbind foarte indulgent.

— Copila mea... dacă ții-nești să luați A-grippine 52... n-am nimic împotriva... dar, dați-mi voie să rid!

I-am dat voie, bineînțeles. Și medicul mai ride încă și acum. La drept vorbind, de ce? Nu știu, dar a ris mult. Sigur e că dacă ar fi intrat la mine cu intenția de a prescrie folosirea A-gri-ppinei 52 în doză mare, el mi-ar fi scris acum orice, afară de asta. Nu-i iei așa cuiva apa de la moară. De ce să chemi un medic dacă el o să-ți indice remediul după alegerea ta? Nu există ceva mai iritant.

Acesta alege deci cu totul alt produs, mult mai scump decît A-grippine 52 și care, încă puțin răspîdit, nu se găsea decît în unele depozite din Nointelligence și din Bagnolet. Nu pot spune cu siguranță că el a făcut-o pur și simplu ca s-o energizeze pe Sonia, dar ceea ce pot garanta e că a reușit. A rezultat: 1) că rețeta n-a părăsit niciodată noptiera; 2) că Sonia mi-a adus, peste un ceas, pur și simplu A-grippine 52.

Doamne Dumnezeu! Cite povești pentru o gripă; Sonia pretinde

acum că mă studiez mult prea mult, că ar trebui să tratez asta doar cu nepăsare.

— Fă ca Arturo!

Ah, cum aș vrea să fac ca Arturo! Ca oamenii aceia care intră la farmacist, spunînd:

— Dați-mi o cutie de nepăsare pentru gripă!

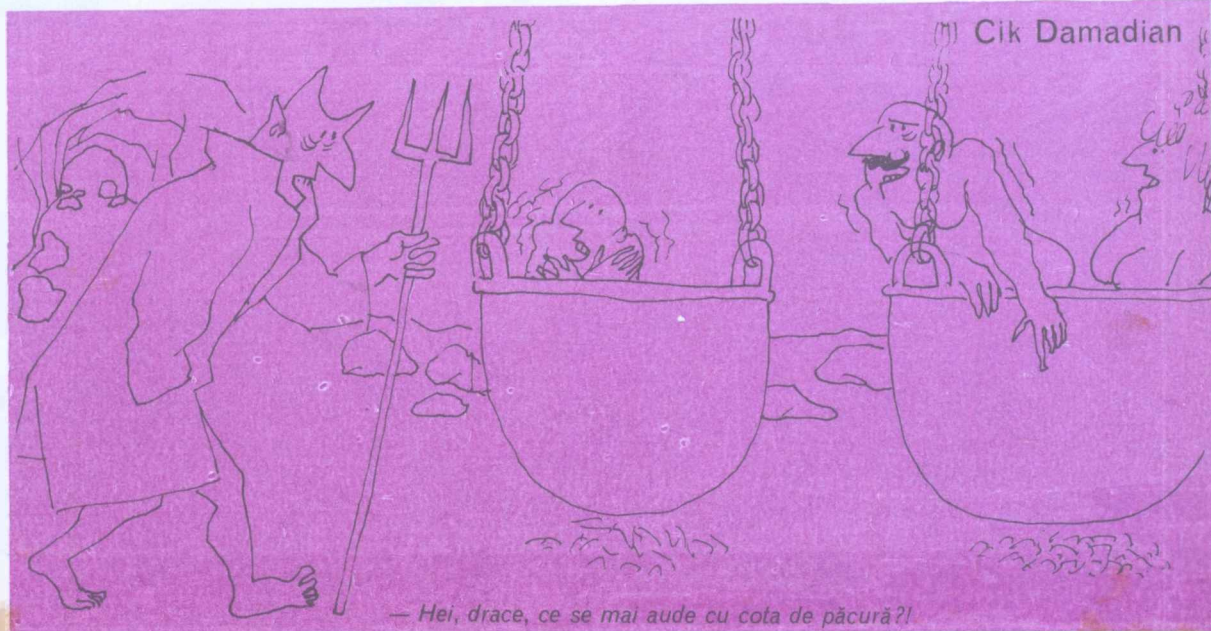
...și care, în picioare, îndărătul biroului lor, măsoară cu răceală, din cap pînă în picioare, acest virus de nimic. Înapoiindu-se acasă la ei, abia dacă pot fi împiedicați să nu se culce într-un curent de aer. E cit se poate de evident că nu aparțin acestui soi de bolnavi. Fac parte din imensa și anonimă turmă a oamenilor care se culcă și atunci cînd au febră și care «împiedică bunul mers al gospodăriilor».

— Dacă mi-aș lua temperatura în toate zilele, aș rămîne culcată zece luni din douăsprezece! spuse Sonia ca să-mi arate că toate acestea nu sînt serioase.

Aparențele, de altfel, îi dau dreptate: într-o vreme cînd fiecare zi îți aduce, revelat în amănunt, curățatul integral al aortei la un septuagenar sau grefa unei corneei a condamnatului la moarte la o tînără fată de pension, ce ai putea vorbi despre o gripă acută? Fiecare știe bine că toate gripele sînt rele; cînd se spune că sînt într-adevăr bune, atunci înseamnă că sînt groznice. Nu, vorbiți-mi despre plămînul de plexiglas, despre imbolectonia inimii, despre «maladie bleu», despre cancerul splinei — dar există expresii ca «răceală», «migrenă», «puseu de febră», care au devenit atît de învechite, atît de frivole încît nu le mai poți face să dispară.

Să-l invinovățim pe om că a reușit fiziunea atomului înainte de a fi găsit un mijloc radical de a vindeca răceala?

Prezentare și traducere de
PAUL B. MARIAN

— Hei, drace, ce se mai aude cu cota de păcură?!

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM...

«Drumul belșugului» este denumirea unei înfloritoare cooperative agricole de producție din comuna Dăbuleni, județul Dolj. Iar Mircea Gegiu este numele unui înfloritor medic veterinar, care lucrează în toate felurile, la circumscripția de specialitate, adică veterinară, din comuna amintită. Stimulat pesemne de numele cooperativei, Mircea Gegiu s-a gândit să o pornească și el pe drumul belșugului, hotărându-se însă să înălțare din drum orice fel de obstacole și de asemenea să scurteze la minimum acest drum pînă la atingerea țelului final. Și a pornit omul la drum. Pe la jumătatea lui, s-a întâlnit cu șeful sectorului zootehnic din cooperativa agricolă de producție arătată mai sus, care șef de sector zootehnic o pornise și el pe același drum și, deși în sens invers, avea același scop final. Cei doi, constatînd că între ei există o deplină identitate de vederi și năzuințe, s-au decis să parcurgă împreună drumul spre un belșug rapid și consistent. Așa că, au hotărît ca șeful sectorului zootehnic să scoată din inventar un număr de treizeci și trei de viței, pe care veterinarul să-i declare în prealabil bolnavi, sau că nu dau randament. Pe baza acestor constatări veterinare, vițeii urmau să fie propuși conducerii spre vânzare la particulari. Zis și făcut. Vițeii, bineînțeles, n-au suflat nici o vorbă, iar consiliul de conducere, pe baza recomandărilor specialistului, a aprobat vânzarea patrupedelor la particulari.

Și iată că s-a și prezentat un particular amator de viței. Numele lui: Mircea Gegiu. Dumnealui a cumpărat zece bucăți, pe care i-a crescut chiar în cireada C.A.P.-ului, alături de ceilalți, și i-a contractat la I.R.I.C. La termenul stabilit i-a predat pe cei zece «bolnavi» în comuna Bechet, împreună cu alți șapte cumpărați în 1968 și a încasat circa lei 24 000. Pentru prima etapă spre drumul belșugului este o sumă destul de mulțumitoare.

Dar iată că, în etapa a doua, veterinarul n-a mai pornit pe drumul ales de el ci pe unul ales de alții. Pesemne, totuși, un «nevițel» i s-a pus în drum. Și cu acest prilej s-a constatat că, pentru diverse operațiuni efectuate în mediul zootehnic, castrări de armăsari și de porci, injecții la cîini, medicul veterinar încasa taxe peste cele legale, pe care în schimb, știindu-le neconforme cu tariful, le băga în buzunarul propriu.

De unde se vede că pentru a nu avea în sectorul zootehnic viței bolnavi, e nevoie de veterinari «sănătoși».

Pentru că altminteri se întâmplă ceea ce i s-a întâmplat lui Gegiu: «i s-a rupt căruța-n drum».

O serie de tehnicieni, pentru a căror pregătire statul a cheltuit sume importante, sînt nevoiți să piardă mult timp pe la direcțiile agricole județene, ministere etc., pînă să fie repartizați în producție.

— Dumneata ai repartiziție pe coridorul ăsta? Că eu am pe celălalt!...

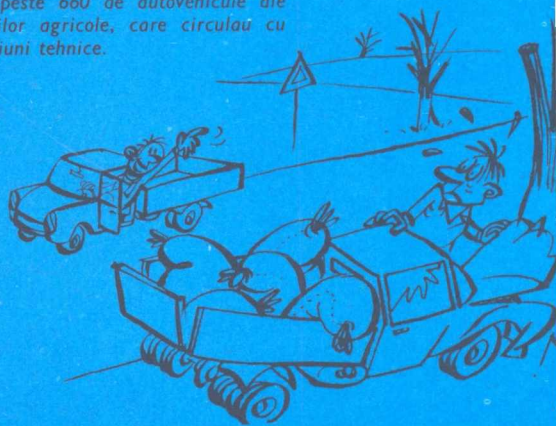
C.A.P.-urile Poieniști din jud. Vaslui, Cernătești și Merei din jud. Buzău, cu toate că dispun de mari cantități de spalieri, lasă vița de vie să se întindă pe jos ca vrejii de dovleac.

— La toamnă venim aici la struguri.
— Aici sînt acri, mergem la C.A.P. Poieniști.

URZICI

Cu ocazia unui control în județele Brăila, Galați, Buzău, Prahova s-au găsit peste 660 de autovehicule ale unităților agricole, care circulau cu defecțiuni tehnice.

— Mare baftă ai avut, măi frate. Mai încolo e un control tehnic și precis te-ai fi amendat.

— Nu-l scănați, fraților; C

C.A.P.-ul Diosig II. jud. Bihor, nu a trimis robe la laboratorul pentru controlul semințelor.

— Ai dracului ăștia, ne-au incoltit!

Intreprinderea 13 construcții montaj Timișoara terminase la 12 februarie 1970 doar 5 ha sere din cele 19 cîte trebuiau terminate la 1 ianuarie 1970.

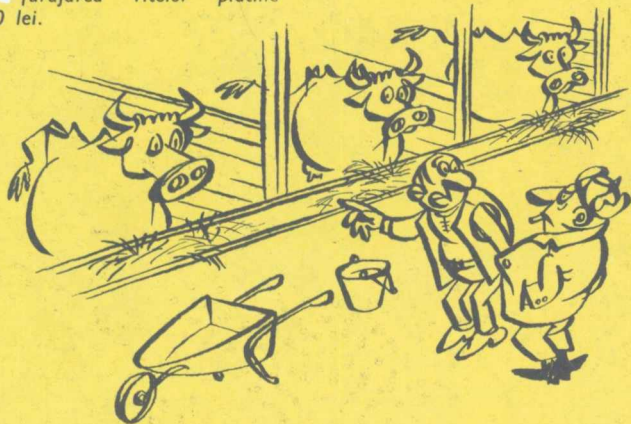
În consecință, 14 ha nu vor putea fi date în producție în ciclul I din acest an.

— Luați, tovarășe, că sînt grozave. Sînt roșii de pe cele 14 ha... Știți dumneavoastră.

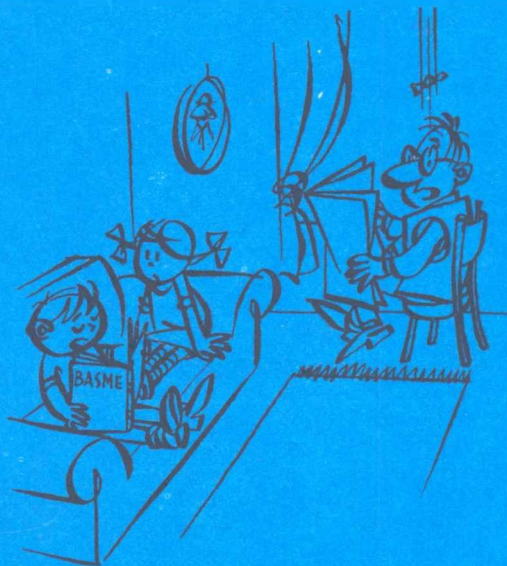
E P R I M Ă V A R Ă

I.A.S. Minăstirea, jud. Ilfov, a vîndut IFL-ului Oltenița morcovi pentru suma de 92 000 lei, pe care i-a recumpărat pentru furajarea vitelor plătind 104 000 lei.

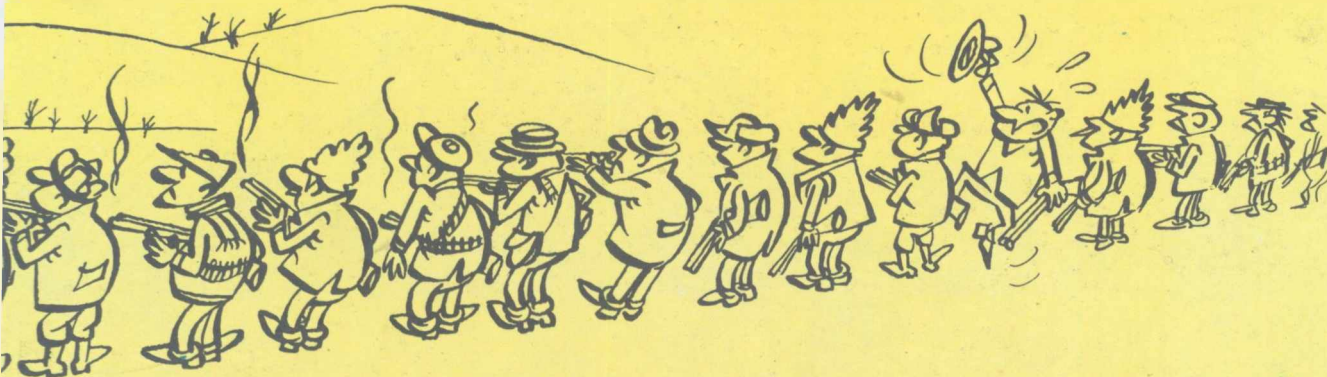
— De trei zile nu mai vor să mănince!
Probabil vor să ne scoată paguba...

C.A.P. Ciocănești, jud. Ilfov, șine nefolosite 34 000 kg azotat de amoniu, care, după doi ani, s-a pietrificat.

— ...și l-a transformat într-o stană de piatră...
— Ce tot citiți voi acolo? Cine ne critică?

În județul Brașov, acțiunile de combatere a dăunătorilor din pomicultură erau realizate, la 10 februarie 1970, doar în proporție de 1%.

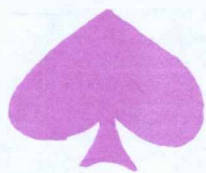

ta ar fi... doi la suță!

RAID de ION VASILE și IOSIF TOTH
DESENE de THEODOR PALL

SCAMATORII DIN PUFEȘTI

«Lume, lume! Veniți, săriți, faceți ce știți, nu ne ocoliți! N-avem tigru, nici boa-mpăiat, dar pînă și pe fachiri i-am... tăiat! Pentru prima și ultima dată în localitatea dumneavoastră!»

A poposit un circ în provincie! veți zice. Aș, de unde! Reclamă comercială.

Singurul adevăr este că o mică trupă de scamatori de ocazie a născocit și prezentat câteva numere senzaționale de prestidigitatie. Un fel de «uite popa, nu e popa» cu vagoane de cale ferată, ba chiar și cu trenuri întregi. Le fac să apară și să dispară după pofta inimii și dorința de prime.

Reprezentările au loc în incinta stației Pufești din regionala C.F. Galați, unde zilnic se încarcă zeci de mii de tone de balast și agregate de balastieră. Și trebuie să recunoaștem că numerele executate sînt formidabile.

Cu un simplu condei, în loc de obișnuita baghetă magică, șeful gării, C. Ignat, jonglează cu întreaga activitate a stației.

Ceea ce ne uimește este că nimeni dintre cei aflați în stație, nici chiar spectatorii veniți de la Galați, nu le observă trucurile.

Iată un număr:

Trenul 5515 cu 39 de vagoane poposește în stație. Ignat îl face dispărut pînă a doua zi cînd, minune, îl scoate la lumină și înregistrează vagoanele ca fiind sosite cu trenul 5519, deși acesta circula fără oprire.

Și asta încă nu-i nimic. Să vedeți cum mai dispăreau vagoanele aflate în staționare! Erau și totuși nu erau în stație cite 24—28 de ore. De necrezut, dacă scriptele n-ar mărturisi-o negru pe alb, așa cum ne mai mărturisesc că zeci de vagoane goale plecau încărcate doar în imaginația scamatorilor, că vagoane cu mari staționări erau trecute în parcul inactiv, că numărul de ore-vagon staționare era ajustat adesea pînă la proporțiile admise de regulament de premiere.

Practicînd sugestia de masă, șeful stației și ajutoarele sale, magazinerii C. Muscaliță și I. Cruceanu, dădeau spectacole în gara Pufești și, de la zeci de kilometri, de la Galați, le soseau primele. Expres le soseau. Mană feroviară, nu alta! Și reprezentările țîn din august 1968.

Ultima scamatorie este dispariția scriptelor pe 1968.

Să sperăm că va fi ultima pentru că, cel puțin deocamdată, semaforul e pe roșu.

Nell Cobar

— Ce tot spui că-i ești model, nerușinato? Dacă-i erai model te găseam goală, nu în halul ăsta!...

apostrofa

de Rodica Tott

În fine, s-a înfăptuit minunea!
L-a întâlnit pe El,
cel mult așteptat...
Pe El, cel mult visat...
Pe El, despre care credea
că nu există,
că e doar o iluzie desuetă
plăsmuită de inima ei
prea cochetă.
Zi de zi, l-a gîndit
în fiecă ins întâlnit...
Zi de zi, mai ales dimineața
(între șase și șapte)
ochii de păpușă
il prindeau lîngă geam,
lîngă ușă...
Oh, își spunea,
dacă îl voi întâlni vreodată
în calea mea,
ii voi dărui din plinul inimii mele
cel mai frumos suris
de sub stele...

Și așa, cu speranța neîmplinită,
a trecut an după an
și ea s-a adîncit în timp
tot mai măruntă,
mai gîrbovită...

Și iată minunea
sau poate norocul:
un bărbat
i-a oferit în mașină
azi, locul!

Dar ea, molfăind un covrig
în gingii,
nu i-a spus nici măcar
un «mersi»!!!

Morala?
E tristă, totuși rămîne:
Domnilor, ce păcat
că pentru gestul acela frumos
trebuie să fim atît de
bătrîne!

«SPAȚIU COMERCIAL»

ANDO

discuție savantă

de Mihail Joldea

— Ascultă ce-ți spun! Toată chestia vine de la nervi! Eu unul nu-s nici medic, nici savant, dar logica mea...

— Pardon că te-nterup! Scrie și la gazeta că ar fi vorba de un virus.

— Spanac! Virusul, mă-nțelegi, e virus, pe cînd nervii, domnule, sînt nervi! Ce să mai vorbim! Se bagă virusul pe nervi? Nuuu! Văzut-ai dumneata virus nervos? Nu există! Că se plasează pe-un organ, aa! Asta-i altă poveste! Cum se zice în popor: altă giscă-n altă traistă!

— Adică să fie el mai tare decît noi?

— Este.

— În definitiv de ce să nu fie!

— Cine îl împiedică? De pildă, te-ai enervat dintr-un nu știu ce! Este? Ei, odată enervat, sigur că el n-apare. Dar pîndește. Ce-și zice? Lasă-l să se mai enerveze. Da-ntr-un timp lucrează...

— În corp?

— Și în afară de corp. Stă pe mobile și se uită la tine. Ai ce-i face?

— N-ai.

— Vezi? Asta-i, că n-ai ce-i face! El te vede, dar tu? Canci! Nu-l vezi! Va' zică lupta se dă între a vedea și a nu vedea. Ei, odată instalat pe șifonier sau chiar pe bufet, da, da, că unele cancere stau și pe bufet. Ce se-ntimplă?

— Chiar! Ce se-ntimplă?

— Vezi? Aici e aici! Ce se-ntimplă? El așteaptă, domnule! Asta se-ntimplă! Pe urmă vine, mă-nțelegi, asupra celului, fiindcă nu poți să-mi spui mie că nu sîntem făcuți din celule! Orice ai spune, aici te contrazic! Toți sîntem formați din celule, unele mai mari, altele mai mici, dar există. Și atunci ce face cancerul?

— Chiar! Ce face?

— Atacă celula care s-a enervat. Că sînt celule și celule. Unele se enervează, că așa-i firescul lor, altele nu! Mă rog! Ai cinci degete la o mîină și nu seamănă unul cu altul, darămi-te zeci și zeci de celule? Nu?

— Da.

— Cele care nu se enervează stau liniștite și privesc pe cele enervate. Ba mai fac și haz de ele. Păi gidilitura ce e?

— Chiar! Ce-i gidilitura?

— Risul interior. Risul celului care își bate joc de aia enervată. Atunci cancerul tabără pe ea. Oboșită, biata celulă nu se mai poate

apăra, și gata! Azi o celulă, miine alta, poi miine alta... S-a terminat?

— S-a isprăvit!

— Vezi? Și noi ce facem în vremea asta?

— Chiar! Ce facem?

— Nimic. Că nu știm ce se petrece în noi. Că de-am ști, ehee! Și-atunci, de exemplu, venim aici, bem un coniac, două, nouă, ridem, vorbim de una, de alta, facem plata, sau nu facem plata, în vreme ce dumnealui își face de cap! Aaa! Să fie o indigestie oarecare, luăm un sulfat de sodiu și adio șefule! Dar nu-i așa. Dumnealui lasă sulfatul să se ducă și iar începe... Și uite-așa cum mă uit la tine, bun, zdravăn, îl porți!

— Eu?

— Mă rog, poate că încă nu...

— Sau poate chiar tu...

— Ce vorbești, mă? O trintiși!

Crezi că așa vine așa... cum doarește dușmanul? Ehei! Are nacafalele lui. Poți să te superi pe mine cît ai vrea. Odată instalat e bun instalat...

— În mine, mă?

— În tine, în altul... nu-l mai scoți nici... cu cine să spun eu! Cu Papa!

— Mă uit la tine că ești om serios...

— Și ce dacă-s serios? Tot așa spunea și Spirică, văru-meu, săracul! Se supăraseră pe mine că-l bănuiesc. Cînd l-am văzut ultima oară nici nu era atît de galben ca tine... mă rog, s-ar putea să fie paloarea ta naturală!

— Mă, dacă mai îmi zici de paloare, atunci... ce mai! Crezi că dacă ești rozé... ehe! Eu știu multe, d-le! Mie îmi vorbea toată ziua soacră-mea numai și numai de asta. Ea vorbea și ea a... mă-nțelegi!

— Adică ce vrei să zici? Că ai de-ți vorbește il are?

— Poate că da, poate că nu! D-aia zic... ce să ne mai amărim cu fleacuri? Cînd o fi ai vedea tu...

— Va' zică asta urmărești?

— Eu? Nu ești tu ăla care mă tot bați la cap?

— Bagă de seamă! Fumezi ca un șarpe...

— Și ce-i cu asta?

— Cum ce-i cu asta? Statistica, domnule! Mai mulți fumători decît nefumători...

— Vax! Tata n-a fumat în viața lui și tot de...

— Va' zică, la tine e și ereditar?

— Mă, eu cînd ți-oi da o sticlă-n cap...

Ospătarul i-a scos pe amîndoi afară după ce au plătit și sticlele sparte. Cei doi mergeau ținîndu-se de după mijloc, plîngînd.

— Năică, d-o fi să mor... să mă ierți c-am fost violent!

— Lasă, Fănică! De ce să mori tu? Eu... simt că nu mai am mult! Dacă nu... m-așed undeva... cît de cît, vin d-a-berbeleacul, mă-nțelegi! Că... «Foaie verde matostat, mă»...

— Iuguuuu! Măi frati-miu... nin-ga ca-n poveștile cu pitici!...

— Asta spun și eu! Ce nevoie au ăștia să facă... zic și eu așa... coniacul atît de tare?

DESENAȚI CU NOI

de A. Poch

PUBLICĂM MAI JOS CELE MAI BUNE CARICATURI SELECTIONATE LA CEL DE AL DOILEA CONCURS «DESENAȚI CU NOI».

Gabriela Șotingeanu
(București)

Bittel Radu
(Craiova)

N.R.: Deoarece numeroși cititori au solicitat explicații suplimentare, precizăm: Desenele se pot completa pe cuponul-caricatură din revistă sau se pot redesena de către concurent. Selecționarea celor mai reușite completări se face de către colegiul de redacție. În cazul cînd primim mai multe idei asemănătoare, se alege desenele cel mai bine realizat.

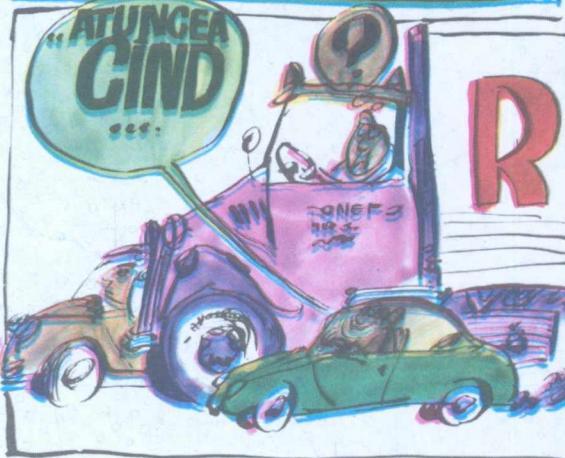
GUGULICI

FERICEȘTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOARE

Pompiliu Dumitrescu

FABULĂ FĂRĂ FAMILIE

de Stelian Filip

Coana Cucă,
Zăbăucă,
Pune oul unde-apucă
Și umblind pe la vecini
Îi cresc puii prin străini,
Care pui, la rîndul lor,
(Chiar în anul următor!)
Speța vrînd să-și reproducă,
Fac la fel ca mama Cucă
Și de-aceea, prin urmare,

N-o să aflu-n lumea mare
Nici în leasă, nici în nuci,
O familie de cuci!

În MORALĂ n-am decît
Să mai consemnez atît:
Deși Cuca sus-citată
E-o mamă denaturată
Ignorînd plozii și casa,
Mai și cîntă — păcătoasa!

CAFELUȚA

Așa e, pesemne, omul: nu renunță la tabieturile sale în nici o împrejurare. De altfel se și spune că obișnuința este a doua natură.

Dacă, de pildă, unul e obișnuit să bea șpriț, la masă, apăi stă la masă numai ca să bea șpriț. Dacă un altul e obișnuit să mintă, minte chiar dacă nu e înșurat. Mă rog, exemplificările ar putea continua la nesfîrșit.

Dar, înainte să încheiem șirul, am mai avea un exemplu: simplu, concret și concludent. Tabietul tovarășei Nemeth Margareta e cît se poate de omenesc: îi place ca între orele 9 și 10 dimineața să soarbă o cafeluță, stînd la taclale. Dacă și-ar fi transferat tabietul pentru orele de după-masă, probabil nici n-am fi aflat despre mica ei pasiune la ceașcă. Din păcate, orele tabietului corespund cu orele în care Margareta noastră e casierică centrală la I.A.P.L. «Arieșul» din Turda. Casieria se află la parter, iar tabietul obișnuiește să și-l facă la o rudă, de la etajul 1. Cum a sunat de ora 9, Margareta lasă baltă casa de bani, deschisă, în grija nîmănuî, și hopa sus la cafeluța de la etaj.

Pină într-o zi, cînd un individ de profesie recidivist, revoltat sau poate incintat de atîta tabiet și atîta lipsă de vigilență din partea casiericeî, a deschis sertarul nelincuiat și a sustras dinăuntru frumușica sumă de 60 mii lei!... Avea și el tabieturile sale... Pină la urmă, natural, a fost prins.

Dar cînd a coborît de la cafeluța și a dat cu ochii de surpriză, casiericeîa mai să leșine!... 60.000 de lei o cafeluța, cam scump!... Măcar să-și fi ghicit în ea ce-o așteaptă...

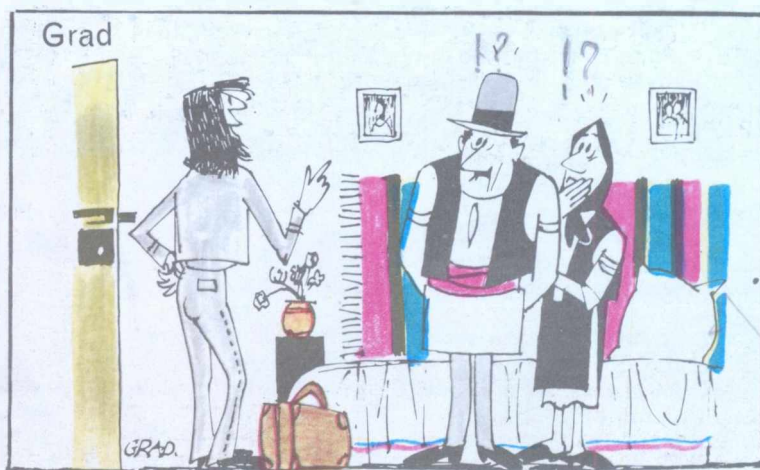
EPITAF

- Nu a citit, ca să nu-și strice ochii.
- Nu a scris, ca să nu-și obosească mîna.
- Nu a învățat, ca să nu-și surmeneze creierul.
- Nu a stat pe iarbă, ca să nu răcească.
- Nu a intrat în apă, ca să nu se înece.
- Nu a deschis fereastra, ca să nu facă o congestie pulmonară.
- Nu a alergat, ca să nu-și rupă vreun picior.
- Nu a ieșit din casă, de teamă să nu-l calce vreo mașină.
- Nu a stat la soare, ca să nu facă insolamție.
- Nu a stat la umbră, ca să nu facă reumatism.
- Nu a ridicat greutatea, ca să nu-și obosească rinichii.

- Nu a mirosit nici o floare, ca să nu se «intoxice» cu parfumul ei.
- Nu a iubit pe nimeni, ca să-și păzească inima.
- Nu a strîns mîna cuiva, ca să nu-și scrîntească degetele.
- Nu a sărutat pe nimeni, ca să nu «ia microbi».
- Nu a cîntat, ca să-și cruțe laringele.
- Nu a rîs, ca să nu facă riduri.
- Nu a plîns, ca să nu-și slăbească vederea.
- Nu a urcat, ca să nu cadă.
- Nu a coborît, ca să nu obosească urcînd.
- Nu a făcut niciodată nimic care să dăuneze scumpului său organism.
- Și-a păstrat în perfectă stare ficatul, fierea, splina și pancreasul.
- Și-a pierdut doar un singur lucru: viața.

Fie-i prudența ușoară!

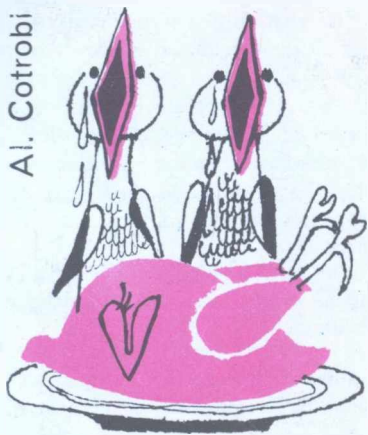
Veronica Bertoli

— Hei, babacilor...! Nu vă mai recunoașteți feciorul? Eu sînt, Johnny, fost Ionică.

Al. Cotrobi

Cocoșul avansat

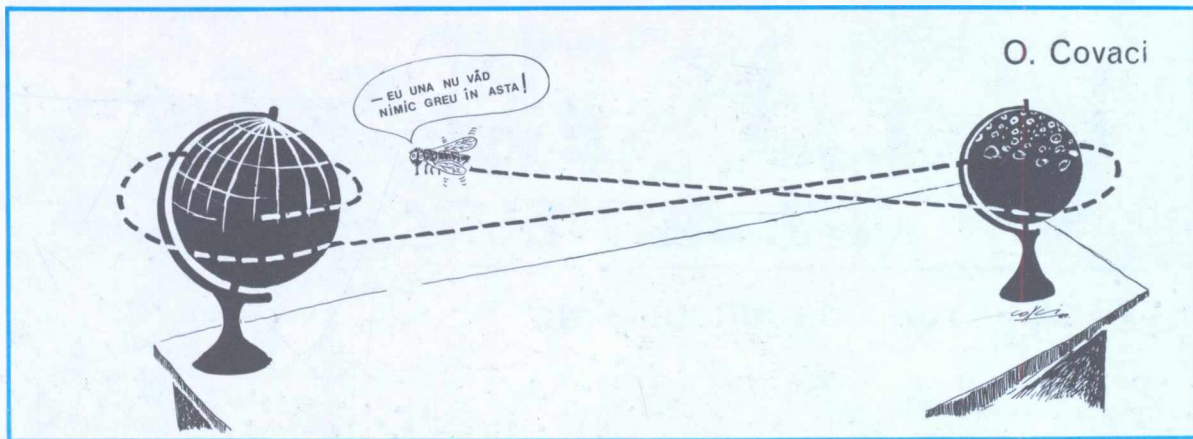
Un cocoșel o frumusețe,
Mai marele peste cotețe,
Un excelent «deșteptător»
Cu un puternic flux sonor,
Un exemplar splendid dotat
A fost subit sacrificat.

Cînta a zilei uvertură
Cu patos și dezinvoltură
Și glasu-i de tenor dramatic
Suna frumos dar singuratic.
Suit, în noapte, pe ostrețe
Da, veșnic, zorilor binețe
La ore cam nepotrivite
Scoțînd stăpînul din sărite.
Defectul, aparent banal,
I-a fost, cocoșului fatal.

Fiind tot timpul deranjat
Din somn, de «ceasul» pintenat
Scăpă stăpînul de șicane
Lăsînd găinile vădane.

Și omu-a procedat cu minte...
Mergea cocoșul înainte.

O. Covaci

URZICA

AJUTĂ

MOBILĂ... «REFRACTARĂ»

Printre alte produse, întreprinderea de industrie locală din Roșiori produce și mobilă botezată «M 65», Roșiori II și III etc. Aceste minunate garnituri de mobilă au și o mulțime de... minunate vicii ascunse. Defectele mobilei ies la suprafață după câteva săptămîni de la stabilirea «domiciliului» lor în apartamentele cetățenilor. La lumină mobilă face fețe-fețe, iar la căldură capătă forme geometrice. O parte din piese sînt subdimensionate sau necorespunzător finisate. Și așa mai departe.

Asemenea «garnituri» de neajunsuri au fost criticate în «URZICA» nr. 20 din 1969.

Spre «satisfacția» mobilei și mulțumirea cetățenilor, Consiliul popu-

lar județean Teleorman a confirmat justetea celor criticate, informînd redacția că s-au luat măsuri ca în procesul de producție să se dea numai materie-primă de calitate, camerele de uscat să fie folosite la maximum, iar C.T.C.-ul organizat pe faze de operațiuni.

Sperăm ca faza aceasta a lipsurilor să fi fost ultima...

INVĂȚĂTOR EXMATRICULAT

În «URZICA» nr. 24 din 1969 a apărut un articol intitulat «Aplicațiuni practice». Articolul «examina» cunoștințele pedagogice ale învățătorului Török Eugen de la școala generală din comuna Bogdand județul Satu Mare. După cum s-a constatat, la capitolul teorie, Török

nu prea lua note bune. În schimb, la lecțiile practice era maestru. Elevii erau împărțiți nu numai pe clase, ci și pe «grupe» de activitate. Unii îi făceau cumpărături, iar alții se ocupau de treburile gospodăriei duminicale. O altă grupă de elevi era trimisă în pădure să-i aducă lemne. Și, în funcție de rezultatele obținute de elevi în astfel de activități, ei primeau note. Iar o serie de elevi primeau note și în raport cu cantitățile de alimente sau băuturi pe care părinții copiilor le dădeau învățătorului.

Acestea sînt faptele. Și pe baza lor Inspectoratul județean a notat în catalog: Török — scos din învățămînt. Așa că acum Török se află în recreație.

I. VASILE

PREMIAȚII CONCURSULUI NOSTRU

IATĂ, ÎN SFÎRSIT, PREMIAȚII GЛУМЕI-CONCURS «CE CARICATURIST DORIȚI SĂ PLECE ÎN MEXIC?» DESENATI DE NEAGU RĂDULESCU, CARE A ÎNTRUNIT MAJORITATEA RECOMANDĂRILOR CITITORILOR:
PREMIUL I M. GOICEANU (COM. STOENESTI-OLT)
PREMIUL II GH. ȘTEFĂNESCU (BUCUREȘTI) NU S-A PREZENTAT SPRE A Î SE FACE PORTRUL.
PREMIUL III ALEXE MARIN (BUCUREȘTI)
CU ACEST PRILEJ, NEAGU RĂDULESCU MULȚUMEȘTE TUTUROR SUPTERILOR SĂI ȘI ÎI ASIGURĂ CĂ DOREȘTE DIN TOATĂ INIMA SĂ DESENEZE CÎT MAI MULTE GOLURI ÎN PORȚILE ADVERSARILOR ECHIFEI NOASTRE LA CAMPIONATUL MONDIAL.

REZULTATUL CONCURSULUI NR. 1

Iată-ne, dragi cititori, în fața rezultatului concursului de epigrame cu rime date: «Poșta Concurs nr. 1». La acest concurs au participat un număr foarte mare de cititori ai revistei noastre, ceea ce ne face să credem că inițiativa redacției va fi privită cu același interes și de acum înainte. După cum știți, rimele au fost: *mausoleu, singurătate, troleu, prioritate*. Rime grele, pretențioase și... macabre. Totuși, fan-tezia, ingeniozitatea și umorul concurenților clasați pe primele locuri a știut să le descurce. Primul clasat, și deci deținătorul premiului I, este GH. BEȚCAN din București, care a trimis următorul epitafor:

Unui șofer

*Cînd voi fi dus la mausoleu
Spre veșnica singurătate
Să-i pună dricului troleu
Și toți să-mi dea... prioritate!*

Pe locul doi s-a clasat I. V. SPIRIDON din București, cu epigrama:

Unei iubite cicălitoare

*Deoarece mi-ai dat prioritate
Am stat cu tine în singurătate*

Strict izolat ca-ntr-un mausoleu.

Concluzia

Prefer inghesuiala din troleu.

Pe locul trei, MARCENKO VICTOR din Craiova, cu epigrama de mai jos:

Unuia care umblă cu nasul pe sus

*Cu-n aer de mausoleu
Sau astru în singurătate
Pe nasu-i — păgubaș troleu —
Stă scris «Eu am prioritate!»*

Premianții vor primi abonamente gratuite la revista «URZICA» pe un an (premiantul întâi) — pe șase luni (premiantul doi) și premiantul trei — pe trei luni.

De asemenea, caricaturile celor trei premianți, realizate de caricaturiștii noștri, vor fi publicate în revistă. Pentru aceasta, rugăm pe cei doi premianți din București să se prezinte de urgență la redacție, iar pe tovarășul Marcenko Victor din Craiova îl rugăm să ne trimită o fotografie.

Clasate, cu felicitări, pe locurile

4, 5, 6, 7, și 8 sînt următoarele catrene:

Unei blonde

*Pindeam o blondă în troleu
Ce-mi acorda prioritate...
Aș vrea-o în singurătate,
Dar nu într-un... mausoleu.*

Viorel Roșianu — Loco
B-dul Gh. Gheorghiu-Dej nr. 5

Unor șoferi

*Ador acea singurătate
Și nu mă sui într-un troleu...
Dau altora prioritate
Să intre în... mausoleu.*

Teodor Gavrielescu — Loco
str. Fr. Joliot Curie, nr. 13

Politețe

*Moșul în mausoleu
S-a dus să stea-n singurătate
Fiindcă el, nici în troleu
N-a avut prioritate.*

Morariu Lazăr — elev
Cimpia Turzii
str. Avram Iancu nr. 49

*Soacra vrea mausoleu,
Socrul vrea singurătate
Soața drumuri în troleu...
Cui să-i dau prioritate?*

V. Filip — Loco
str. Sf. Constantin nr. 4

Acestui concurs

*De-oi avea prioritate
La catrenul cu-n «troleu»
Ridic în singurătate
Lui Tott... un mausoleu!*

Sold. Aurel Boldor
Brașov

La rugămintea unui mare număr de cititori — mai ales din provincie — care ne-au semnalat faptul că au intrat în posesia revistei cu întârziere, perioada de expediere a manuscriselor a fost prelungită de la o săptămână la două — de la data apariției revistei în localitatea respectivă.

Pot intra în concurs și cititorii care nu au participat la concursurile anterioare.

Nu uitați pentru viitoarele concursuri: lipiți pe prima pagină de manuscris bonul de participare (titlul «Poșta-Concurs nr. 1») și faceți aceași mențiune pe plicul în care expediți manuscrisul.

Vă urăm succes și vă așteptăm în viitoarele întreceri!

DEZLEGAREA CAREULUI DIN Nr. 2

PISICA — OS — UTIL — FAPT
FACALET — R — R — RETINA
DIMINUTIV — O — ETER — LE
IADA — IF — Z — CRIȚA — UȘI
ACCESORIU.

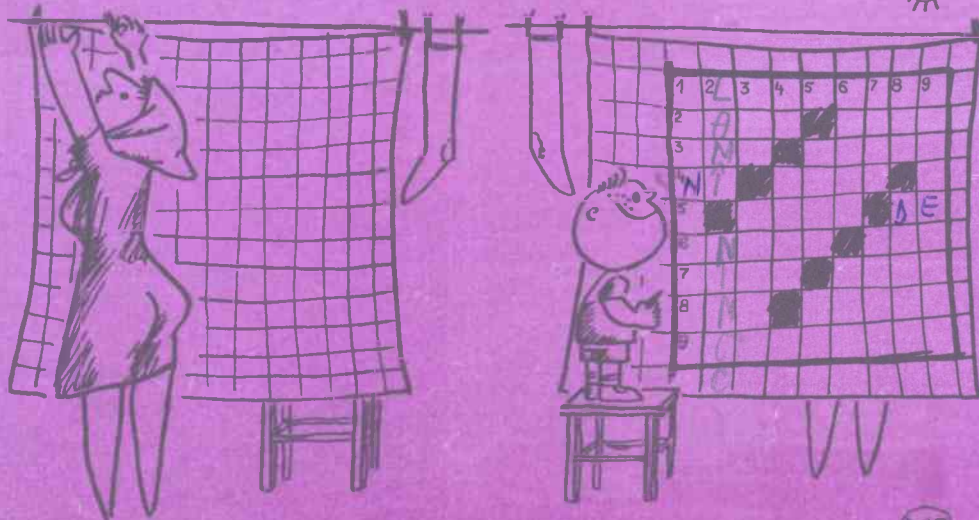
CIȘTIGĂTORUL «CONCURSULUI
POANTE LA PĂTRAT» NR. 2:
STERESCU CĂLIN, BULEVAR-
DUL REPUBLICII NR. 62, CURTEA
DE ARGES.

POANTE LA PĂTRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

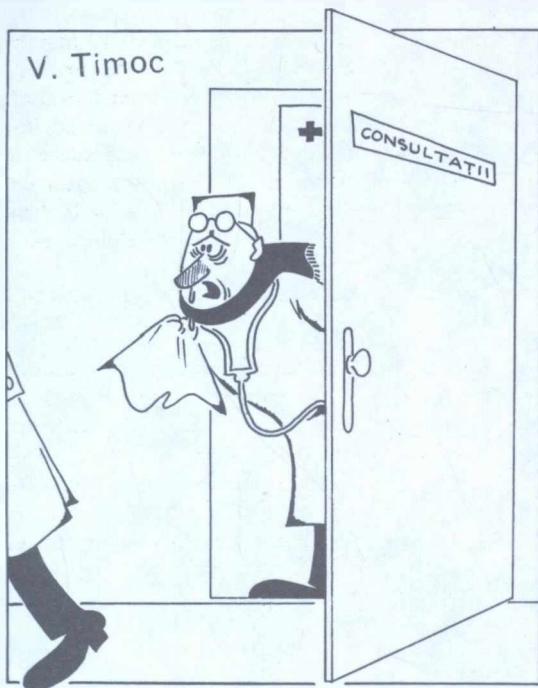
ORIZONTAL

1) Își însușește literatura într-o manieră personală. 2) Rochie bărbătească. — Nu-s neamuri proaste. 3) Așezată în apropierea Deltei. — Leagă apele. 4) Niște nimicuri. — Face față, în mod strălucit. 5) Căi ale circulației acvatice. — Despre început. 6) Colectiv de creație. — Cap în frunte. 7) Accidente de circulație. — O fonotecă fără notel! 8) Pasărea paradisiului! — Cuvînt de legătură. 9) Măcelari de înaltă calificare.

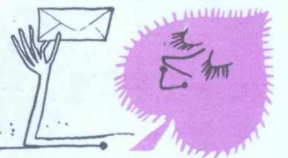
VERTICAL

1) Prins asupra faptului. 2) Joc popular. — S-a răsturnat orezul! și n-a rămas nimic! 3) Ieșită din război. — N-are viață lungă. 4) Să zică și gisca ceva. — Au singe albastru. 5) Se bagă-n inima omului — Nu da, la bătaie! 6) Îmbrăcați cu foi de viță — N-are gust de nimic 7) Samson ieșit din ipostaza de hippy. — Dă naștere la separatisme printre dansatori. 8) Trei dintr-o dată! — Natuia moartă. 9) Și acum că s-a terminat, ieșiți afară!

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

— ...Iar în viitor, să eviți aglomerația și contactul cu persoane bolnave!...

MOTIVARE

— Cu amicul Iancu Leu
Prin localuri tot mereu
Umblî de un an întreg.
Pentru ce? Nu înțeleg.
— Poate că mă crezi bețiv,
Dar, de fapt, e alt motiv.
Dacă vrei, ți-l spun pe șleau:
Am un Leu și vreau să-l beau!

POTENȚĂ

X, ca sculptor de valoare
Și nu simplu-începător,
Pentru orice lucrare
Își găsește amator.
Iar atunci cînd o sculptură
Din atelier îi pleacă
Spun vecinii fără ură:
— Scoate bani din piatră seacă!

ÎNȚELEGERE

Un client dorește plata,
Ospătarul scrie data
Și, c-un aer natural,
O adună la total.
Celălalt nici nu tresare
De această adunare
Fi'ndcă la americani
Cum se știe, timpu-i bani.

SOLUȚIE

O curtau pe Nana
Doi mai bătrînei,
Unul scund cît cana,
Altul 'nalt cît trei.
Cu oftaturi grele
Ea luă pe pitic.
Dintre două rele,
Alegi pe cel mic.

V.D. Popa

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Științei“ 44.601

DRAGĂ URZICO,
I.A.S.-ul Breasta (jud. Dolj, are o secție unde se prepară diferite mezeluri destinate unor clientele din împrejurimi. Iată însă că, de la o vreme, cumpărătorii de mezeluri... «made in Breasta» au constatat cu mult regret că la aceste produse umiditatea bate toate recordurile. Așa, de pildă, s-a apreciat ulterior de către specialiști că salamul rusesc are o mare umiditate, de asemenea și salamul italian, și mușchiul filé, ceea ce, în toate cele trei cazuri reprezintă depășiri considerabile peste prevederile normelor de fabricație. Bineînțeles că această umiditate are însă și avantajele ei, în sensul că, în acest fel mezelurile au un mare spor de greutate.

În sfîrșit, acum, peste umiditatea asta plouă cu controale pentru a se stabili de unde provine și spre a risipi ceața care, din cauza «umidității» atît de mari, se lăsase asupra secției în cauză.

Cristea Nicu, Craiova

URZICO,

Uzina de fibre sintetice din Săvinești nu știe exact cui i-a venit ideea, mă rog nu reea, să se procedeze la marcarea echipamentului de protecție (salopete, halate, pufoaice etc.) pentru a se evita, pardon de expresie, dispariția prematură pe poarta uzinei a numeroase din aceste veșminte.

Numai că, în loc să se fi

făcut «stampilarea» cu vopsea, care e o metodă clasică, operația s-a făcut pe baza unei metode atît de noi încît rezultatele au uimit pe toți cei prezenți. Concret: s-a aplicat hipoclorit de sodiu și, imediat, la locul respectiv, a apărut o gaură atît de mare și atît de rotundă că poți scoate capul prin ea fără să-i atingi marginea...

Acum sînt tot felul de discuții în legătură cu această problemă. Unii zic că-i păcat de hipocloritul care a fost degeaba utilizat, iar alții că-i și mai păcat de ciuruiala hainelor de protecție. Eu cred că au dreptate ambele părți. Important este însă să se remedieze paguba obținută chimic! Iar în viitor, pentru marcarea să se găsească o soluție care să acorde mai multă protecție hainelor de protecție.

Marinescu V., Săvinești

URZICO DRAGĂ,

Nu demult, Întreprinderea de industrie locală «Progresul» din Iași a executat, pentru un beneficiar situat în apropiere de Piatra Neamț, cinci recipiente de presiune, care însă s-au dovedit «inapți» pentru exploatare, datorită unor serioase vicii de sudură. Adică tocmai în acele puncte sensibile unde recipientii trebuiau să fie cit mai bine puși la punct, acolo și-a arătat «colții» lucrul făcut de mintuia!l!

Faptul a fost recunoscut și de întreprinderea... mamă, care a confirmat, jenată, pre-

cum că, într-adevăr, mai toate cordoanele de sudură nu reprezintă nici o garanție. De acum înainte, spune «Progresul», se va acorda mai multă atenție și se va face și un examen al sudurilor cu ajutorul defectoscopului cu raze gama! Țasta nu dă greș! Bine, așa să fie, dar de ce nu s-a procedat astfel și pînă acum?

Cred că și pentru a căpăta răspunsul la această întrebare, trebuie utilizat pe undeva defectoscopul.

Rădulescu Sandu, Iași

URZICO,

În ultima vreme, fumătorii au remarcat că la țigaretetele «Aroma», «Amiral» și «Favorit» filtrele menite să împiedice intrucitva promenada nicotinei pe «aleea bronhiilor» se desprind și, în consecință, țigareteta, vrînd-nevrînd, este fumată fără de cartușul filtrant. Și a început să plouă cu reclamații! Se pare că «buba» e pe undeva la mașinile de atașat filtre, mai bine zis la reglajul acestor utilaje. Așa că atenție, nu înseamnă că, solicitînd tutunului dv. preferata «Aromă», o veți găsi avînd filtrul bine prins! S-ar putea ca la prima atingere el să cadă și atunci trebuie să fumați... tabac curat!

Sau poate este o metodă a fabricii de țigări pentru a ne lăsa de fumat?

Tănase Anghel, Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

ZÎMBIȚI, VĂ ROG!

În comuna Corbu din județul Constanța, s-a deschis un atelier de ceasornicărie și foto, care funcționează în cadrul cooperativei de consum din localitate și care are ca responsabil pe Pirvu Petre.

Cînd a luat în primire atelierul, nea Petrică și-a spus: «Să fie într-un ceas bun!». Că l-a păscut... ceasul rău, asta-i altă poveste, deoarece jupinul era specialist în o mie și una de meserii, numai la ornice se uita cum... privește capra ceasul.

Numai ce s-a instalat și a început să-i curgă comenzile la ceasuri și fotografii. Este adevărat că dumnealui nu respecta tarifele legale, dar, în compensație, nici chitanțe de plată nu elibera.

Cînd pe mîină îi încăpea cite un ceas, apoi aceleia în mod sigur... îi cînta cucul. Îl lua meșterul Petrică, îl prețaluia, încasa banii și, după ce se convingea că-i stricase și ce mai avea bun în el... îl arunca la grămadă. Și cu cit creștea grămada, cu atît era mai plin de importanță și de necesitatea sa.

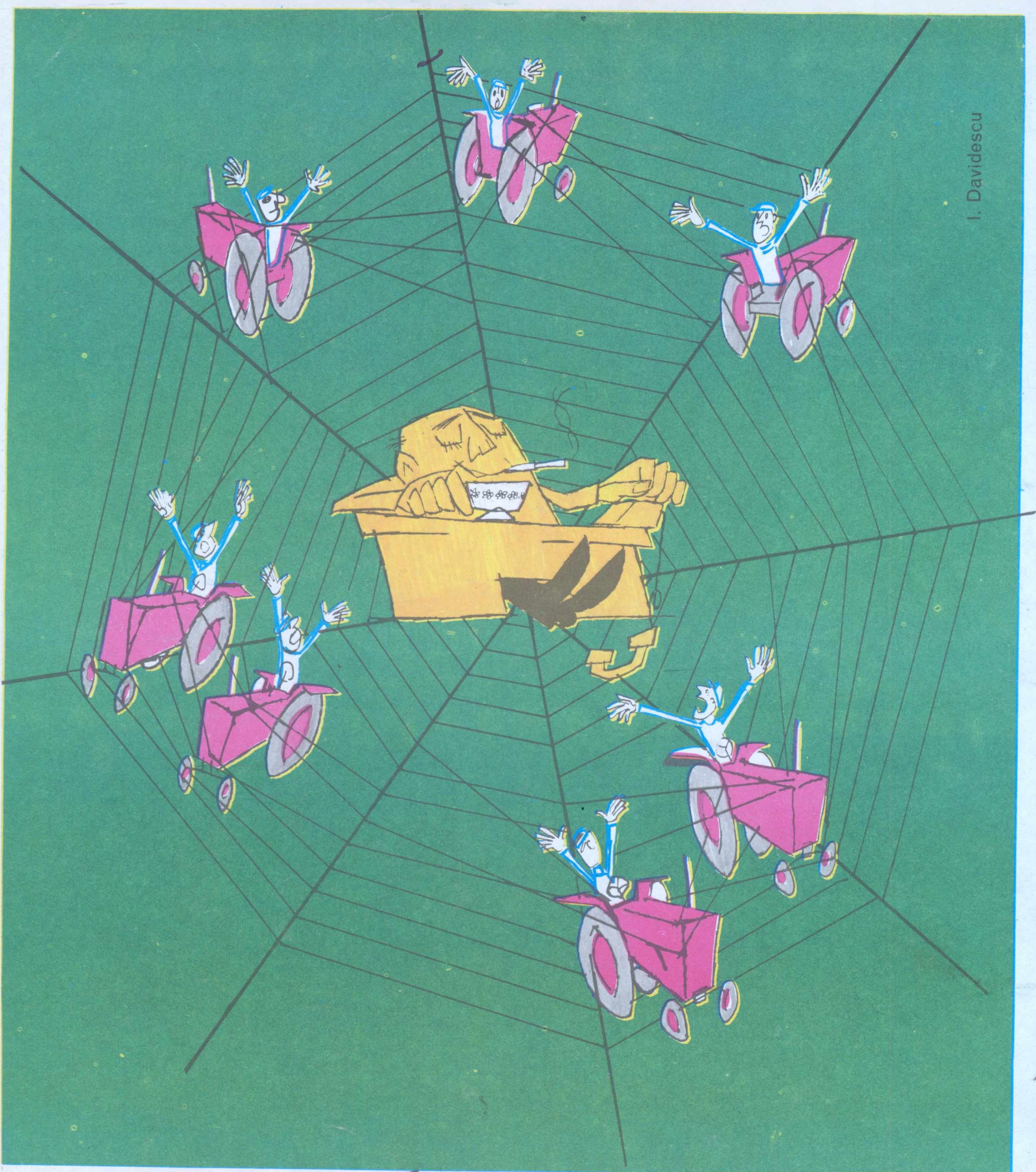
De se întimpla vreodată să «repare» cite un «deșteptător», apoi mai degrabă auzea surdul darabana decît nefericitul client soneria.

După o vreme, beat de atîtea «succese răsunătoare», mai ales că reclamațiile curgeau gîrlă, a început să evite cu prudență contactul cu clientela «amatoară de reparații, sfătuiind-o să citească romanul... «În căutarea timpului pierdut».

Și deoarece în jurul atelierului din Corbu atmosfera era incandescentă și nu-i pria, s-a reprofilat la repezeală în fotograf și s-a grăbit să-i «fericească» și pe cei de la Uzina de superfosfați din Năvodari. Aici, a executat pe loc 150 de instantanee, a încasat banii și... s-a evaporat.

Acum, după ce i-am «developat» întreg filmul aventurilor sale, se pare că o să nime-rească direct la... camera obscură. Fapt ce ne determină să-i adresăm profesionalul: «Zîmbiți vă rog... dacă puteți!»...

URZICA

— Mai am de trimis o singură circulară și am rezolvat și campania de primăvară!